

SAMOUUPRAVA

GLASILO ŽUPANSKE ZVEZE V LJUBLJANI

Štev. 8

Avgust 1933

Leto I

R. M.

Zakon o upravnem postopku

(Nadaljevanje)

Odločba.

Ko oblastvo izvrši v zadevi, ki se tiče stranke ozir. strank, poizvedovalno postopanje, mora izdati o njej rešitev ali odredbo. Z rešitvijo ugotavlja pravno stanje, ki že obstoji, pa je sporno ali nejasno ali manj vidno, z odredbo pa ustanavlja novo tako stanje. Če n. pr. oblastvo izreče, da je neka oseba pristojna v izvestno občino, ker ji v njej pripada domovinska pravica po rojstvu, govorimo o rešitvi upravnega oblastva, za odredbo pa bo treba označiti n. pr. dodelitev osebe brez znanega domovinstva kakšni občini; nalog, da se očistijo potoki, podelitve raznih pravic itd.

Za vse rešitve in odredbe, ki jih izdajajo upravna oblastva v postopanju, je sprejel ZUP enotno označbo odločba, drugi izrazi za to kakor odlok, rešitev, razsodba, razpis itd. se smejo poleg nje uporabljati samo še tam, kjer jih posebni upravni predpisi dopuščajo ozir. uporabljajo, kakor n. pr. zakon o izkoriščanju vodnih sil, zakon o obrtih in dr., ki poznajo dovoljenja, dovolitve, odobritve itd.

Odločbe so različne vrste. Če se upošteva njihova vsebina, je ločiti odločbe v glavne in postranske. Prve končujejo zadevo, o kateri se je postopalo, samo in praviloma v celoti, druge pa le tista vprašanja, ki so se pojavila v teku postopanja poleg glavne zadeve. Taka postranska odločba bi n. pr. bila odločba o povračilu škode, ki bi nastala pri ogledu lastniku zemljišča (§ 102 ZUP). Če se pa upošteva način, kako si izdajajo odločbe, je razlikovati pismene in ustne odločbe. Glavne odločbe se izdajajo vedno pismeno, če bi se tudi že ustno proglasile, postranske odločbe pa se nasprotno izdajajo praviloma ustno in zabeležijo le v zapisniku ozir. v spisu, dočim se pismeno izdajajo le takrat, če ima stranka pravico do samo-

stojne pritožbe in če takrat, ko se ji taka postranska odločba priobčuje, zahteva, da se ji izda ista še pisмено.

Po vrstnem redu, ki ga ima ZUP, ki pa ni izrecno predpisan, mora imeti pismena odločba sledečo vsebino:

- 1) Označbo oblastva, ki jo je izdalo,
- 2) številko vložnega zapisnika in datum,
- 3) označbo strank, za katerih zadevo gre,
- 4) razložitev predmeta postopanja, t. j. kratko navedbo, za kaj gre v zadevi,

5) izrek t. j. navedbo, kaj se odreja a) v zadevi sami, b) o predlogih, ki so bili stavljeni med postopanjem in c) o stroških postopanja in sicer, kdo jih mora plačati in v kateri višini, če je ta že znana, sicer se to določi z naknadno odločbo. Kadar je treba po odločbi kaj izvršiti, je treba v izreku navesti d) še rok, v katerem se mora naloženo izvesti in končno e) še morebitne pogoje in predpise, ki se stavijo stranki oziroma strankam.

Izrek mora navajati pravne predpise, na katere se opira najbolje tako, da se dotični predpis ne označi le z datumom in s številko, pod katero je objavljen v Službenem listu itd., ampak tudi z njegovo uradno označbo, n. pr. gradbeni zakon od 7. junija 1931, Sl. l. št. 297/47, zakon o občinah od 14. marca 1933, Sl. l. št. 229/35.

6. **Obrazložitev izreka.** V njej je treba navesti: a) stanje zadeve, kakor je bilo ugotovljeno v poizvedovalnem postopku, na kratko ali izčrpno, b) pravno presojanje, t. j. navedbo, zakaj se je pod 5) navedeni pravni predpis uporabil v zadevi in, če je to potrebno, c) še katere okolnosti so dovedle oblastvo do tega, da je ocenilo dokaze tako, da je moralo izdati izrek, kakor je naveden pod fč. 5).

Vsa obrazložitev izreka more odpasti, če je oblastvo stranki popolnoma ugodilo in ni bil podan noben ugovor s strani kakšne druge stranke.

7. **Pouk o pravnem sredstvu,** t. j. pouk a) ali je proti odločbi mogoča pritožba, ugovor itd., b) v katerem roku se mora pravno sredstvo vložiti, c) pri katerem oblastvu se mora isto vložiti, d) kako mora biti pritožba itd. kolkovana in c) ali se mora vložiti pisмено, ali pa se more dati tudi na zapisnik.

Kako se mora glasiti besedilo pravnega pouka, je predpisano od ministrstva notranjih poslov. Ta predpis je objavljen v Službenem listu l. 1931, stran 798.

Na koncu odločbe sledi

8) podpis oblastvenega organa, ki je upravičen, da jo izda

— pri podeželskih občinah tedaj podpis predsednika ali njegovega namestnika, nikdar pa kakšnega občinskega organa.

Pogreške v pisanju ali računanju in druge očitne neotočnosti v odločbi in njenih odpravkih, t. j. v originalnih izvodih odločbe, ki so namenjene za udeležence pri zadevi, more oblastvo vsak čas popraviti, vendar se morajo ti popravki kot takšni označiti in opremiti z datumom, oblastvenim pečatom in podpisom onega, ki je popravek napravil.

Glede pravnega pouka je še omeniti, da po ZUP stranka ne more biti oškodovana, če ga odločba ali sploh nima, ali pa če je pomanjkljiv ali celo napačen. Stranka more namreč v teh primerih postopati, kar se tiče pravnega sredstva, ali tako, kakor določa pravni predpis, ki se uporablja v dofitni zadevi, ali pa lahko v 5 dneh zahteva, da se odločbi doda pravilen pravni pouk ali pa da se isti izpopolni. Tudi takrat, kadar je v pravnem pouku napačno navedeno, da se more stranka pritožiti na višje oblastvo, v resnici pa taka pritožba ni dopustna, stranka ne zamudi roka za tožbo na upravno sodišče. Ta rok teče namreč šele od dne, ko dobi stranka od višjega oblastvo odločbo, da se nanj naslovljena pritožba in sl. zavrne, ker je nedopustna.

Ta nova ureditev je zelo srečna in enostavna ter gre strankam do skrajne meje na roko.

Pritožba.

Odločba ne more biti vedno taka, da bi zadovoljila vse prizadete. Nezadovoljnim mora biti zato zasigurana možnost, da dosežejo, da se odločba še enkrat popolnoma ukine. Sredstva, s katerimi se da to doseči, se imenujejo s strokovnim izrazom *p r a v n a s r e d s t v a*, ki se v glavnem dele na *r e d n a* in *i z r e d n a*. O zadnjih bo govor pozneje, k prvim pa spadata bolj redki *u g o v o r* v primerih § 70, odst. 2, točka 2), ki je urejen v § 111, in pa *p r i t o ž b a*.

Pritožbo je mogoče vložiti proti vsaki odločbi upravnih oblastev, če ni izrecno izključena. Mogoča je sedaj celo proti odločbi bana v banovinskih (samoupravnih) zadevah, kjer je prej ban odločal v prvi in zadnji stopnji. Pravica do pritožbe pa je vendar le omejena na sledeči način:

1. Stranka si ne more izbrati poljubnega višjega oblastva, ki naj reši njeno pritožbo, temveč se mora obrniti na ono višje oblastvo, ki je za oblastvo, ki je izdalo odločbo, *n e p o s r e d n o* višje. Proti odločbam občin, za katere velja novi zakon o ob-

činah, je tedaj mogoča pritožba le na sresko načelstvo in ne na bana ali celo na ministrstvo.

2. Pritožba je dopustna samo na eno višje oblastvo; ko to odloči o pritožbi, je mogoča samo še tožba na upravno sodišče ozir. na državni svet, pa tudi ta ne v vseh primerih.

Pri tej omejitvi je še omeniti, da v mestih Ljubljana, Maribor, Celje in Ptuj mestno načelstvo in občinska uprava nista dve posebni instanci, temveč da štejeta za eno in da je proti odločbi občinske uprave še vedno mogoča pritožba na višje oblastvo.

Poleg teh dveh omejitev, ki veljata za vse vrste pritožb, obstoji za postranske odločbe še

3. omejitev, da je dopustna proti njim samostojna pritožba le takrat, kadar so bile izdane po glavni odločbi in pa takrat, če to zakon izrecno dopušča, n. pr. v §§ 34, 68 itd.). Če tega ni, se more pritožba proti postranskim odločbam vložiti šele skupaj s pritožbo proti glavni odločbi.

Glede vsebine pritožbe se zahteva le, da se v njej navede, v čem je stranka z odločbo nezadovoljna; mora pa seveda biti v njej tudi ono najpotrebnejše, kar zahteva zakon od vsake vloge in o čemur je bilo govorjeno že v poglavju o vlogah. Vlagajo pa se pritožbe pri oblastvu, ki je izdalo odločbo, proti kateri so naperjene, in sicer — če ni izrecno določen kakšen drug rok v 15 dneh, po vročitvi odločbe.

Predpisno vložena pritožba ima za posledico, da se ono, kar je z odločbo določeno, še ne sme izvršiti. Takojšnja izvršitev je mogoča le takrat, če je potrebna iz javnih ozir. ali pa če bi se z odlaganjem izvršitve prizadela kakšni stranki škoda, ki bi se ne dala več popraviti in če oblastvo takojšnjo izvršitev izrecno dovoli.

Oblastvo, kateremu je bila pritožba v redu izročena, postopa z njo v glavnem na naslednji način:

1. Pred vsem ugotovi, ali je vložena pritožba v pravem roku in če je dopustna. Dopustna pa ni takrat, če je po predpisu, ki se uporablja v zadevi, izključena, če je v stvari že odločeno v drugi stopnji, ali če oni, ki se pritožuje, nima pravice do pritožbe. Pravica do pritožbe pripada namreč samo onim, ki so z odločbo prizadeti v svojih pravicah ali v zakonu osnovanem neposrednem osebnem interesu. Če je pritožba prepozna ali nedopustna, jo oblastvo zavrne z odločbo kar samo, kadar pa za tak korak ni povoda,

2. ugotavlja, ali je pritožba utemeljena ali ne. V prvem primeru more svojo odločbo samo izpremeniti, kolikor se odločba tiče samo pritožilca. Če so z odločbo prizadeti še drugi, bo

to mogoče le tedaj, če se da zadeva pritožilca ločiti od zadeve drugih.

Če niso podani pogoji za postopanje po tč. 1. in 2., predloži oblastvo

3. pritožbo z vsemi spisi višjemu oblastvu, ki odloči o pritožbi in jo po stanju stvari ali zavrne, ali ji ugotovi bodisi v celoti, bodisi deloma, ali pa celo odločbo izpremeni v škodo pritožitelja, če za to govore javni interesi. (Nadaljevanje prihodnjic)

Dr. A. Š.

Novi zakon o občinah

(Nadaljevanje)

Ozemlje občine.

Troje je za pojem upravne (krajevne, politične) občine ali kratko občine bistveno:

1. s fizičnimi (naravnimi) mejami omejeno, sklenjeno ozemlje,

2. ljudje, ki na tem ozemlju bivajo in

3. oblast nad tem ozemljem in nad temi ljudmi, ki naj da možnost, da se ukrepi, potrebni za mirno sožitje in za pospeševanje skupnih koristi, izvršujejo tudi proti morda nasprotno volji posameznika.

Da je taka edinica samoupravno telo, je potrebno še, da smejo ti ljudje z lastnimi finančnimi sredstvi in sami, to je po organih, ki so jih sami izvolili, opravljati javne naloge, s katerimi se naj pospešujejo njih skupne koristi, in da izvajajo po istih organih sami zgoraj omenjeno oblast. Da pa more taka edinica delovati z lastnimi sredstvi in sploh vršiti svoje naloge, je potrebno tudi, da se more veljavno obvezati, sklepati pogodbe, skratka biti nositeljica pravic in dolžnosti po privatnem pravu in imeti vso pravno in opravilno sposobnost fizične osebe. Biti mora torej tudi pravna oseba po zasebnem pravu.

Vse to je občini dano tudi z novim občinskim zakonom. Po njegovi definiciji je občina samoupravno telo in pravna oseba po javnem in zasebnem pravu. Ona je po prostoru, na katerem se razteza njena oblast, neprekinjena, naravna in gospodarska edinica.

O ozemlju pravi zakon, da mora biti neprekinjena naravna in gospodarska enota in da mora biti vsako zemljišče v sestavu

ene občine. Enako mora biti, kar smo omenili že v poglavju o domovinstvu, vsak državljan član ene občine.

Glede obsega občinskega ozemlja ne določa zakon ničesar; pač pa predpisuje, da mora imeti vsaka občina najmanj 3000 prebivalcev ter dovoljuje izjeme le, ako so dani zanje zelo tehtni razlogi (v terenski grupaciji in redki naseljenosti). Ker je ogromna večina občin Dravske banovine znatno manjša, bo treba poleg popolne reorganizacije občinske uprave izvesti tudi zložitev sedanjih malih občin v velike edinice, ki bodo ustrezale predpisom občinskega zakona in zahtevam časa. S tem pridemo do one velike akcije banske uprave, ki je znana pod imenom »komasacija občin« in je pravkar v polnem teku. O njej pa smo v tem listu že toliko pisali, da je moremo tu preiti.

S končano komasacijo občin, ki postane perfektna v jeseni tega leta, bomo imeli v Dravski banovini okrog 400 občin s povprečno 3000 prebivalci in povprečno davčno osnovo po 100.000 Din. To bodo lepe in krepke samoupravne edinice, ki bodo kos svojim nalogam. Le žal, da načrta ni mogoče v celoti izvesti tako, kakor je bil zamišljen, radi splošne gospodarske krize namreč ni mogoče iti preko katastrskih občin, ker ni zadostnih javnih kreditov, narodu se pa visoki stroški premapiranja sedaj ne morejo naložiti. Tako bo nekatera naselbina morala priti v občinsko zvezo, ki ji bo manj prikladna nego bi bila ob možnosti cepitve katastrske občine. Toda v glavnem bo načrt izveden, in s tem je mnogo pridobljenega. Majhne pomanjkljivosti se morajo pozneje v boljših časih popraviti.

Tudi sicer utegne po letošnji splošni komasaciji še marsikdaj nastati potreba po izpremembi mej poedinih občin. Kraji se razvijajo po gospodarski gravitaciji, rastejo, se strnejo, pa tudi nazadujejo ali dobijo čisto drugačno gospodarsko lice. Upravna občina mora temu razvoju slediti. Zakon predvideva možnost teritorialnih izprememb tako kot združitev občin kakor kot razdružitev (izločitev poedinih krajev iz ene in njih pridružitve drugi občini) in kot grupacijo novih občin, vse pa le v mejah političnega sreza. Inicijativo za tako izpremembo lahko dajo volilci dofitnih krajev s pismeno zahtevo njih večine in s pristankom občinskega odbora, odloči pa kralj z ukazom na predlog ministra notranjih poslov. Za dobo treh let po uveljavljenju novega občinskega zakona, t. j. do 13. junija 1936, pa more odločiti že minister notranjih poslov z uredbo. S to določbo so olajšani popravki morebitnih napak, ki bi se pri splošni komasaciji primerile.

O malih popravah mej — torej če ne gre za politično

pregrupacijo celih krajev — more odločiti že ban sam, če pa gre za občine raznih banovin, minister notranjih poslov.

Če je nastal med dvema občinama istega sreza spor o obstoječi meji, odloča sreski načelnik; v sporu med občinami dveh srezov odloča ban, v sporu med občinami raznih banovin pa minister notranjih poslov.

Povodom pregrupacij občin utegnejo nastati spori o razdelitvi premoženja, dolgov, uslužbencev in o raznih pravicah in dolžnostih. Tri mesece imajo občine časa, da se sporazumejo; po tem roku pa preide spor na razsodišče, ki ga sestavi sreski načelnik in v katero volijo prizadete občine po dva zastopnika.

Vsaka občina mora imeti tudi svoje ime in svoj sedež. Oboje bo povodom letošnje komasacije občin določeno obenem z njo, morebitne poznejše izpremembe pa za dobo do 13. junija 1936 z ministrsko uredbo, pozneje s kraljevim ukazom.

Novo je, da mora občina imeti svoj stalni sedež. Sicer je to za veliko občino že samoposebi umevno; saj imajo že danes večje občine stalen občinski urad ali celo že lastno poslopje. Romanje občinskega urada z županom iz kraja v kraj je možno le pri prav malih občinah z ozkim ozemljem in primitivnim uradom, kjer je še danes dostikrat »shranjen« celi arhiv občine pod županovo posteljo in na omari.

Novo je tudi, da mora občina imeti na uglednem mestu, t. j. v središču kraja, lastno zgradbo, občinski dom. Zakon je določil rok za zgraditev doma v 15 letih, t. j. do leta 1948. Upajmo, da takrat ne bo več krize in da se bo mogoče roka držati. Zahteva po občinskem domu je prav umestna in se je v javnosti svojčas neosnovano grajala. Ako si gradijo privatna društva lepe domove, zakaj ne bi smela občina, ki je vendar neprimerno važnejša organizacija, imeti dostojne strehe? In kje naj se nastani žandarmerija, finančna kontrola, pošta, učiteljstvo in drugi javni nameščenci boljše nego v lastnem domu? Mnogo občin je že prej uvidelo koristi lastne prostorne zgradbe in si jo je prostovoljno omislilo. Večji del občinskih uradov pa je seveda še vedno nastanjen v najetih prostorih, od katerih so mnogi prave luknje, v kojih prezeba skromno plačani občinski tajnik.

Končno določa zakon, da se morejo občine za zadovoljitev poedinih potreb, ki se jim ekonomično ali pa sploh more zadostiti le s skupnimi materialnimi sredstvi ali s skupnim delom dveh ali več občin, združiti. Tu gre torej le za združitev sil v doseg konkretnega skupnega namena, n. pr.

zgradbe skupnega vodovoda ali železniškega postajališča, regulacije voda, vzdrževanje skupnega živinozdravnika in drugih občinskih strokovnih organov itd.

Delokrog občine.

Kakor vsaki upravni edinici, je tudi občini po zakonu dodeljen izvesten krog poslov, v katerem se v mejah svojega ozemlja udeležuje in deluje. Tak z zakonom razmejen krog poslov imenujemo **delokrog občine** ali njeno stvarno področje. Po starem zakonu smo delili delokrog občine v:

1. samostalen (lasten, domač, naraven) in v
2. prenešen (poverjen, izroččen, tuj) delokrog.

Samostalni delokrog je obsegal vse, kar zadeva neposredno koristi občine in kar more ta v svojih mejah z lastnimi sredstvi opraviti. Ta delokrog, ki se napram delokrogu države razlikuje po lastnih, od nalog države različnih nalogah občine, tvori obenem tudi **občinsko samoupravo**; kajti v tem krogu se more občina — seveda v mejah zakonov — svobodno udeleževati, tu more svobodno odločati in razpolagati, tu izvršuje svojo pravico samoodločbe. Čim širši je ta krog in čim manjša je pravica državnih nadzornih oblastev, da posegajo vanj, tem večja je avtonomija.

Prenešeni delokrog je obsegal posle, ki bi jih morala opravljati država, ker služijo čisto njenim nalogam. Toda državi ni mogoče vzdrževati za opravljanje lokalnih poslov v vsaki občini lastne organe; saj bi bilo tudi neekonomično, vzdrževati dva ali več javnih uradov za posle, ki jih lahko opravlja en sam. Zato jih je z ustavo in raznimi organizacijskimi zakoni država poverila občini. Jasno je, da se občina v tem krogu ne more svobodno kretati; izvrševati ga mora točno po predpisih zakona in državnih oblastev, ki ji morejo te njeje samo poverjene posle tudi vsak čas odvzeti in jih ali sama izvršiti ali pa poveriti komu drugemu. Način, kako se morajo posli prenešenega delokroga izvrševati, je včasih predpisan že v zakonu; ako ni, ga morejo predpisati državna upravna oblastva z uredbo za vse primere v naprej ali z odlokom za konkretni primer. Ako ga tudi ta ne predpišejo, ga določi občina sama. Samo v tem primeru in samo v toliko je občina v prenešenem delokrogu samostojna.

Novi zakon ne rabi več izrazov samostojni in prenešeni delokrog ter sedanje ostro razlikovanje med njimi nekoliko zabiše. Pač pa loči med samoupravnimi in državnimi posli občine, kar prilično odgovarja dosedanji razporeditvi.

(Nadaljevanje prihodnjič)

Kroničar

Javne občinske knjižnice

Javne knjižnice kot občinske ustanove so pri nas — razven par izjem, katere bi lahko našteali na prste — zelo redke ustanove.

Ako pogledamo preko naših meja, moramo z žalostjo ugotoviti, da nas v tem pogledu tuji narodi pač doleč nadkriljujejo. V Danski, Nemčiji, Češkoslovaški, in v zadnjem času tudi v Poljski, da zapadnih držav ne omenjam, so se občinske knjižnice z veliko hitrostjo razširile po vsej državi in so se vsled razumevanja pri občinstvu ustalile kot važen prosvetni faktor v občini.

Naloge sodobne občinske uprave, zlasti v njihovem povojnem razvoju se leto za letom razvijajo in razširjajo. Poleg velikih socialnih dolžnosti, je morala prevzeti občina po narodni osvoboditvi nase tudi skrb za kulturni razvoj občanarjev. Tako je občina postala ono živo telo, ki je kot osnovna celica temelj državne zgradbe, in ne samo birokratični instrument upravnega značaja. Kot živo telo in za občanarjem in družino prva kolektivna celica v nadaljnji izgradnji države, pa je občina na kulturnem razvoju in naobrazbi svojih občanarjev seveda bitno interesirana.

Nastane sedaj vprašanje, kje naj občina jemlje sredstva, da bo kos svojim nalogam, zlasti danes v težki gospodarski krizi in po njej občutno zmanjšani davčni moči prebivalstva. Ta pomislek, kakor je v pretežni večini današnjih malih in gospodarsko šibkih občinah do neke meje upravičen, pa vendar ne sme biti vzrok, da občinske uprave ne bi posvetile vprašanju javnih občinskih knjižnic svoje pažnje in skušale najti pot, ki bo vendar vodila k uresničenju, to je ustanovitvi lastne javne knjižnice.

Mnenje, da je javna občinska knjižnica nepotrebna, ker že obstoja kaka slična ustanova v občini ali mnenje, da je to sploh ustanova, ki ne spada v področje občinske uprave, se bo tudi pri nas preživelo. Ljudje se vedno zopet vračajo h knjigi, ki je najboljši prijatelj in učitelj. Žalibog, danes ni vsakdo v položaju, da si nakupuje knjige. In ker se to število vedno povečuje, je tem nujnejša želja in upravičenost po javnih knjižnicah.

Občinska javna knjižnica je odprta in na razpolago vsemu ljudstvu v občini, zato ima odličen pomen za ljudsko izobrazbo v širokih masah. Pri dobri sestavi in upravljanju knjižnice bo občina vzgojno mnogo pripomogla k izobrazbi svojih občanarjev in pridobila mnogo prijateljev. V svoji knjižnici mora nuditi poleg pripovedne literature tudi poučnih knjig iz panog gospodarstva,

znanstva, socialnega značaja itd. Koliko večje bo razumevanje ljudstva pri presoji komunalnega gospodarstva, ako se mu nudi prilika, da iz knjižnice črpa izobrazbo v vseh panogah življenja. S tem vrši pa knjižnica svojo veliko ljudskoizobraževalno delo.

Vsak začetek je težak. Po deželi je mnogo in različnih društev. Vsako od teh ima nekaj knjig. Nekaj pa jih je mogoče na občini in v šolski knjižnici. V takem slučaju naj poskuša občinski odbor v sporazumu z vsemi društvi in krajevnim šolskim odborom — združiti ves knjižni material v eni knjižnici. Knjige ostanejo tudi naprej last onih, ki jih izposodijo skupni knjižnici, občinska uprava prevzame v tem slučaju samo jamstvo, da bo knjige varovala in izposojala vse v skupni knjižnici se nahajajoče knjige tudi vsem članom teh društev. Tudi lahko dovoli društvenim članom onih društev, ki svoje knjižnice centralizirajo v občinski knjižnici, primeren popust pri izposoji knjig. Tako se postavijo prvi temelji občinski javni knjižnici, ki je v takem slučaju v korist občine in občanarjev ter vseh društev, ker se število knjig pomnoži.

Ako izposodi knjižnica mesečno samo 100 knjig proti malenkostni izposojnini po Din 1.— za izposojilno dobo 14 dni, ima svoj mesečni dohodek po Din 200.—. S tem dohodkom pa si pomnožuje mesečno število svojih knjig. Tako mesec za mesecem in leto za letom!

Ob priliki sestave občinskega proračuna naj vsak občinski odbor določi v okviru svojih finančnih možnosti primeren znesek za svojo knjižnico. Primeren letni prispevek ne pomenja za občino težkega bremena, za knjižnico pa velik napredek; neprimerno večji dobiček za občino in prebivalstvo pa je knjižnična kulturna vrednost in splošni dvig v izobrazbi.

Kdo naj vodi knjižnico? V velikih mestih se poveri ta posel posebnemu knjižničarju. Majhne občine seveda takega izdatka ne morejo utrpeti, zato naj poverijo ta posel bodisi svojemu tajniku, ali kaki drugi osebi (učitelj, učiteljica, obč. odbornik), ki ima veselje do stvari same in razumevanje.

Izbera pri nakupu novih knjig naj se poveri n. pr. tričlanskemu odseku izobražencev, ki ločijo dobro od slabega. Za težko izdani denar — samo dobre knjige, naj bo parola. V knjižnico pa je treba pridobiti predvsem vse knjige naših pisateljev, potem šele dobre prevode tuje književnosti. Vsega imamo doma na izbiro, saj imamo dobrih založništev, ki bodo šle knjižnicam radevolje na roko.

Tudi čas za izposajo knjig se mora določiti po resnični potrebi. Na deželi je zlasti v poletju samo nedelja čas čitanja, na zimo pa je prava redna knjižnična sezona. V delavskih in mestnih

krajih pa je sezona trajnejša. Knjižnica na deželi imej svoje izposojne dneve ob nedeljah, v delavskih krajih in mestih pa ob delavnikih, kjer bo imela dober posej v opoldanskih in večernih urah, n. pr. od 5—8 zvečer.

Izposojnina za knjige ne sme biti previsoka, ako hoče doseči knjižnica svoj namen in pridobiti kar najširši krog obiskovalcev. Računati je, da se ena knjiga lahko izposodi povprečno 40krat, pri pažnji na red in vzgojo obiskovalcev, da na izposojene knjige pazijo, séveda tudi večkrat.*

Dobra knjiga je najboljšo sredstvo za vzgojo naroda, njegovo narodno in državno zavest; ona je, ki fiho odpravlja zle navade, surovost, pijančevanje, nebrzdane strasti itd., dviguje moralno zavest in izobrazbo in vodi k resnični srčni kulturi!

Prinašamo ta članek z željo, da bi se naši občinski odbori začeli baviti z mislijo na ustanovitev knjižnic. To bo slej ali preje potrebno tudi z ozirom na novi prosvetni zakon, ki se pripravlja in ki bo bržčas predvidel tudi javne občinske knjižnice.

Dr. A. Š.

Kdo si je s 13. junijem 1933 pridobil članstvo občine po sili zakona (avtomatsko)?

V 6. številki »Samouprave je v poglavju o domovinstvu na strani 120. med drugim rečeno, da postanejo osebe, kojih domovinstvo bo na dan 13. junija (kot dneva uveljavljenja novega občinskega zakona) sporno, člani one občine, v kateri se omenjeni dan zatečejo kot stalno nastanjene.

To tolmačenje, ki je nastalo radi zelo nerodne stilizacije 3. odstavka § 141 zakona o občinah v originalu in prevedbi, je nepravilno in ga v nastopnem popravljamo. Ne gre namreč za osebe, o kojih domovinstvu teče spor (po § 18 z. o.), temveč samo za osebe, kojih domovinstvo je neugotovljivo in ki se morajo zato dodeljevati po določilih § 19 z. o. Take osebe so si pridobile po 3. odst. § 141. članstvo one občine, v kateri so bile na dan 13. junija t. l. stalno nastanjene. Člen 141. z. o. je torej končal

* Pr.poročati bi bilo tudi ustanovitev občinskih knjižničnih odborov iz vrst občinarjev vseh stanov, ki bi vodil skrb za knjižnico.

samo pendentne postopke po § 19, ne pa tudi postopke po § 18, kjer gre za ugotovitev domovinstva, ki je postalo med dvema ali več občinami sporno. Slednji postopki se imajo nadaljevati in končati z ugotovitvijo domovinstva po starih domovinskih zakonih nazaj do konskripcijskega ali celo terazijanskega patenta.

Ker članstvo, določeno po § 19. z. o., le nadomešča pravo članstvo dodeljene osebe in stopi iz veljave takoj čim se slednje ugotovi, traja tudi po 3. odst. § 141 z. o. avtomatsko pridobljeno članstvo samo dotlej, dokler se ne ugotovi pravo članstvo.

Po sili zakona (avtomatsko, brez izrecnega sprejema po občini bivališča) so si torej s 13. junijem 1933 pridobili:

1. državni in javni samoupravni uslužbenci in duhovniki članstvo one občine, v kateri so imeli ta dan svoj stalni službeni sedež; morejo pa dobiti članstvo ene onih občin, v katerih so ga prej imeli, ako se v roku šestih mesecev (to je do 13. decembra 1933) izjavijo zanjo;

2. osebe, katerih članstvo je neugotovljivo in glede katerih je bil v teku postopek o dodelitvi po § 19 z. o., članstvo one občine, v kateri so se na ta dan zatele kot stalno nastanjene;

3. vse ostale osebe pa članstvo one občine, v kateri so imele na ta dan domovinsko pravico po prejšnjih zakonih, najsi je bila ta nesporna ali sporna. V slednjem primeru je ugotoviti in o njem v redni instančni poti odločiti.

Končno moremo po § 142. z. o. prišteti k tem še

4. osebe, ki so do 13. junija 1933 izpolnile desetletno kvalificirano bivanje po § 17 z. o. Za tako pridobitev članstva zahteva zakon, da traja bivanje v eni občini najmanj deset let, da je stalno (to je neprekinjeno in prostovoljno) in da uživa dotičnik častne pravice ter da ni v sodni preiskavi ali pod obtožbo za dejanja, ki imajo za posledico izgubo častnih pravic.

V tem primeru namreč občina ne sprejema več v svoje članstvo (v domovinsko zvezo), temveč samo ugotovi, ali si je dotičnik po zadnjem odstavku § 17 z. o. članstvo te občine pridobil ali ne, ali še krajše, ali je njen član ali ni.

Povdarjam pa, da nobene teh določb ni mogoče uporabljati za okoliše avtonomnih občin (Ljubljana, Maribor, Celje in Ptuj), kjer veljajo še stari domovinski zakoni v vsem obsegu. Tu je treba še vedno izrecnega sprejema v domovinsko zvezo — četudi je i tozadevni sklep občinskega sveta le deklarativnega značaja — in za pogoj sprejema velja še nadalje, da prosilec v desetletni priposestvovalni dobi ni bil občinski ubožni oskrbi v breme.

Iz Županske zveze v Ljubljani

Županska zveza v Ljubljani je priredila v preteklih mesecih izredno dobro uspele županske sestanke in sicer po sledečih pododborih: Logatec, Kamnik, Litija, Krško, Brežice, Šmarje pri Jelšah, Logatec, Kranj, Kočevje, Novo mesto, Mežlika, Črnomelj, Prevalje, Slovenjgradec, Ljubljana, Laško, Višnja gora, Maribor desni in levi breg, Ptuj.

Vsi sestanki so bili skoraj polnoštevilno obiskani. Predaval je ban. tajnik g. Gorkič o novem obč. zakonu in o obč. računskih zaključkih.

Povsod je bilo mnogo zanimanja za nov obč. zakon ter so trajali sestanki po več ur. Sestanki ostalih pododborov bodo sklicani v kratkem. Istočako se vrši v kratkem seja odbora Županske zveze z zelo važnim dnevnim redom.

Občinske volitve. V smislu § 30 zakona o občinah je razpisal ban moravske banovine občinske volitve na dan 6. avgusta 1933.

Občine, ki še niso poravnale naročnino za Samoupravo, prosimo, da to čimpreje store.

Vprašanja in odgovori

Vprašanje: V naši občini je živahen promet s prodajo nepremičnin. Občina bi to rada izrabila in uvedla posebne prenosne takse na tako nepremično imovino. Prosimo pojasnila, ali je to mogoče.

Odgovor: Ne! Člen 5. zakona o podaljšavi veljavnosti, izpremembah in dopolnitvah dosedanjih finančnih zakonov, ki se nanašajo na samoupravna telesa, Uradni list z dne 14. decembra 1929, št. 28/9 pravi: »Samoupravna telesa ne smejo ustanavljati in pobirati prenosne takse na premično in nepremično imovino, razen če odobri to izjemoma na posebej obrazloženo zahtevo minister za finance. Selske občine ne morejo nikakor in nikoli dobiti te odobritve.«

Iz tega izvira, da Vaša občina, ki je selska, ne more uvesti in pobirati označene prenosne takse.

Vprašanje: V naši občini so slatinski vrelci. Na leto se napolni in razpošlje preko milijon steklenic slatine. Ali bi mogla naša občina uvesti trošarino ali kakšno drugo davščino na te steklenice?

Odgovor: Ne! Trošarina na sploh sme zadei le take predmete, ki se na ozemlju občine použijejo ali porabijo, nikoli pa ne proizvodnje in trgovskega prometa. Slatina pa, ki se le polni v vaši občini in izvažata drugam in drugod tudi porabi, ne more biti trošarinski predmet v vaši občini. Po veljavnih predpisih ne morete tudi drugih obč. davščin uvesti le na promet s slatinsko vodo.

Vprašanje: Nekdo, ki je bil rojen in pristojen v našo občino, biva že več let na ozemlju, ki spada sedaj pod avstrijsko republiko. Občina ni nič vedela zanj. Sedaj pa se je ta oseba obrnila na občino za podporo. Vprašamo ali je ta oseba še jugoslovanski državljan?

Odgovor: Če si dohčnik ni pridobil državljanstva avstrijske republike, je še naš državljan in kot tak, član vaše občine in vaša občina ga bo morala v potrebi tudi podpirati. Ako pa smatrate, da si je dohčnik že pridobil avstrijsko državljanstvo, je treba, da sporočite razloge za svojo domnevo pristojnemu sreskemu načelstvu s prošnjo, da ukrene potrebne korake za popolno razčiščenje zadeve.

Vprašanje: V naši občini je odgonska postaja. V letu 1932 je občina imela z njo okrog 18.000 Din stroškov. Prosimo, kakor običajno, kraljevsko bansko upravo za povračilo teh stroškov, a do sedaj zaman. Kaj nam je ukreiniti, da pride občina do tega denarja, ki ga nujno potrebuje?

Odgovor: Po pojasnitvah, ki smo jih dobili pri kraljevski banski upravi (oddelek VII.) je zadeva sledeča: V državnem proračunu za leto 1932/33 ni nikakih postavk za povračilo stroškov, ki jih imajo občine z odgonskimi postajami. Radi tega ne more kraljevska banska uprava povrniti občinam odgonskih stroškov za leto 1932, kakor je redno delala za prejšnja leta. Napravili pa so se koraki, da bi država stavila na razpolago iz drugih postavk primerne kredite v to svrhu, a do sedaj zadeva ni še rešena. Velja torej še potrpeti.

Vprašanje: Dobili smo nalog, da moramo glavnico, ki jo ima naša občina pri domači hranilnici, dvigniti in denar naložiti pri Drž. hipotekarni banki. Prosimo za pojasnilo, ali je ta zahteva v zakonu osnovana?

Odgovor: Dalj Zadnji odstavek § 45. finančnega zakona za leto 1932/33. Službeni list z dne 8. aprila 1932, št. 281/28, se glasi:

»Od dne, ko dobi ta zakon moč, se morajo izročiti vsa sredstva, omenjena v členu 5., točkah 1. in 2. in člena 40. zakona o ureditvi Državne hipotekarne banke, samo Državni hipotekarni banki in njenim podružnicam. Državne in samoupravne organe, ki se pregreše zoper to odredbo, kaznuje mimo redne disciplinske odgovornosti še minister za trgovino in industrijo z denarno kaznijo do Din 10.000.—. Ta odločba je izvršna.«

Člen 5. točka 1. in 2. zakona o ureditvi Državne hipotekarne banke se glasi:

»Državna hipotekarna banka je upravičena izvrševati te-le posle:

1. upravlja vse državne in druge javne fonde, nadalje pupilarne in depozitne glavnice;

2. upravlja občinske, sreske, oblasne (okrožne) glavnice, ki se ji izročajo v upravljanje; istofako pa vse one glavnice in denarje cerkva, samostanov in drugih korporacij, ki se pobirajo v dokladah in se v šestih mesecih ne uporabijo zato, čemur so namenjeni.«

Člen 40. zakona o Drž. hipotekarni banki pa se glasi:

»Vsi državni fondii, istofako pa tudi oblasne, okrožne, sreske in občinske glavnice, kolikor niso deponirane (naložene) v samoupravnih hranilnicah, cerkvene in samostanske glavnice in glavnice drugih javnih naprav pod neposrednim državnim nadzorstvom in njih denarji, ki se pobirajo v dokladah, a se ne porabijo v šestih mesecih za to, čemur so namenjeni; vsi depoziti pri sodiščih, policijskih (političnih) oblasnih in vseh ostalih državnih uradih, nadalje denarji pupilarnih in konkurznih mas se morajo dajati v upravljanje Drž. hipotekarni banki, če ne zahteva varovančeva korist, da se naloži pupilarni erar na večje obresti po varstvenem zakonu.«

Iz tega izvira, da morajo vse občine nalagati od 1. aprila 1932 dalje svojo glavnico pri Državni hipotekarni banki.

Vprašanje: Po starem zakonu o domovinstvu je imela občina možnost, da je v roku 5 let lahko sama zaprosila za sprejem svojega domačina v domovinsko zvezo občine, kjer je doličnik 10 let nepretrgoma bival. Ali je po novem občinskem zakonu še mogoče, da nastopa občina kot prosilka za sprejem v članstvo tuje občine?

Odgovor: § 17. novega zakona o občinah Službeni list z dne 29. aprila 1933, št. 35/ govori le o prosilcu, ki more prositi za sprejem v članstvo tuje občine in sicer za prostovoljen in za neprostovoljen sprejem. Da bi imela tudi občina to pravico, ni v zakonu nikakega določila. Popolno jasnost v tem oziru nam bo pa prineslo šele upravno sodstvo.

Vprašanje: Avstrijska državljanka se je poročila z nekom, ki je imel domovinstvo v naši občini in je tudi tu bival. Mož je umrl in udova se je preselila zopet na svoj stari dom v Avstrijo. Tam je rodila nezakonskega otroka. Kje ima sedaj ta otrok domovinstvo?

Odgovor: V vaši občini! Nesporo je, da je udova še jugoslovanska državljanka in da ima kot taka članstvo v vaši občini. Po § 16. novega zakona o občinah dobijo nezakonski maloletni otroci materino članstvo. Ker je mati udova članica vaše občine, je tudi njen nezakonski otrok član vaše občine. Okolnost, da je otrok rojen izven Jugoslavije, ne more imeti v tem primeru nikakega vpliva na njegovo članstvo, ker se to določa po veljavnem jugoslovanskem zakonu in ne po morebitnih zakonih tuje države.

Vprašanje: Naša občina ima pravico pobirati mostnino po tarifi, ki jo je odobrilo pristojno oblastvo od vseh, ki hodijo ali vozijo po občinskem mostu čez Dravo. V zadnjem času nam lastnik avtomobila, ki prevažajo pošto čez ta most, noče plačevati mostnine, češ, da je avtomobil v tem primeru mostnine prost. Pojasnite, ali je ta domneva resnična.

Odgovor: Dalj Pojasnilo ministrstva za finance z dne 2. maja 1933 VII. br. 3102 k § 30. zakona o pošti, telegrafu in telefonu pravi: »Vsa poštna prevozna sredstva, ki prevažajo pošto, kakor tudi ona, ki prevažajo poleg pošte tudi poštnike in blago, so oproščena plačevanja mostnine, cestnine, poštnine, kaldermine in drugih taks za prevoz.« Iz tega izvira, da občina, če tudi ima za to oblastveno odobreno tarifo, ne sme pobirati mostnine od poštnih prevoznih sredstev, najsij so ta poštna prevozna sredstva last države ali zasebnikov, ki imajo v zakupu poštno vožnje.

Vprašanje: Naša občina ima dovoljenje za pobiranje občinske takse

za vsako vročitev povabil in drugih uradnih spisov. Ali sme občina pobirati to takso tudi za vročitve spisov, ki prihajajo na občino za stranke od sodišča in davčnih uprav?

Odgovor: Nel Postavka 10. tarife k uredbi o pobiranju občinskih taks za območje bivše mariborske oblasti, ki velja za vašo občino, pravi, da more občina pobirati tako takso »za vsako vročitev vabil ali drugih uradnih spisov, razen če gre za vročitve, ki se morajo v javnih zadevah izvrševati na zahtevo drugih oblastev, uradov in občin.« Jasno je torej, da občina nima pravice pobirati te takse za vročitve spisov, ki jih mora izvrševati na zahtevo sodišča ali davčnih uprav.

Vprašanje: Ali je cerkvena nadarbina, oziroma cerkveni konkurenčni odbor ali župnik zavezan opravljati ljudsko delo (kuluk) na občinskih cestah?

Odgovor: Pravilnik o uporabi dela za gradnjo in vzdrževanje nedržavnih cest v območju Dravske banovine — Službeni list kraljevske banske uprave Dravske banovine z dne 8. januarja 1931 2 kos —5— določa:

V členu 2. Osebnemu delu za gradnjo in vzdrževanje javnih nedržavnih cest so zavezani vsi za delo sposobni moški prebivalci v območju Dravske banovine od polnih 18 do polnih 55 let starosti.

V členu 3. Davčni zavezanci, ki ne spadajo pod obveznost osebnega dela ter plačujejo nad 100 dinarjev neposrednega davka, morajo ne glede na spol, sfarost in delovno sposobnost, plačati odkupnino po določbi člena 16. tega pravilnika in po odrejenih enotah v istem letu. Obveznosti osebnega dela, odnosno plačevanja odkupnine so oproščeni (med drugimi) kulturne in humane ustanove, ki jih oprosti označene obveznosti ministrstvo za zgradbe.

V členu 7. Banke, hranilnice in posojilnice, delniške družbe, konsorciji, podjetja in druge pridobitvene ustanove ter naprave kakor tudi njih osebje plačujejo odkupnino za osebno delo.

Iz tega sledi: Cerkvena nadarbina, oziroma cerkveni konkurenčni odbor ali župnik ni zavezan osebnemu delu za gradnjo in vzdrževanje nedržavnih cest, pač pa mora plačati odkupnino po § 40. v zvezi s § 41. zakona o samoupravnih cestah, če plača kot davčni zavezanec nad 100 dinarjev neposrednega davka in če ni oproščen te obveznosti po ministrstvu za zgradbe.

Razsodbe upravnega sodišča

Upravno sodišče v Celju je pod št. A 33/32/5 z dne 27. aprila 1932 na tožbo A, zoper odločbo sreskega načelstva v B z dne 31. decembra 1931, št. 11312/1, glede adaptacije hiše C, brez javnega naroka, katerega sta se obe stranki odrekli, v nejavni seji razsodilo tako-le:

Tožba se zavrne radi neosnovanosti.

Razlogi.

Z odlokom od 26. novembra 1931, Spl. No. 2426/31, je mestno županstvo v D izdalo C, posestniku in brivskemu mojstru v D, stavbno dovoljenje, da pod nekimi pogoji po predloženih stavbnih načrtih adaptira svojo hišo v D. Proti temu odloku se je mejašinja pritožila na sresko načelstvo v B, ki je z rešitvijo od 31. decembra 1931, No. 11312/1, pritožbo zavrnilo radi neosnovanosti, odnosno radi nedopustnosti. Zoper to dne 14. januarja 1932 dostavljeno rešitev sreskega načelstva v B je A, posestnica v D, dne 13. februarja 1932, torej v odprtem roku vložila tožbo na upravno sodišče. V tej tožbi navaja tožiteljica, da toženo upravno oblastvo ni pravilno uporabilo zakona, kajti

1. tožiteljica je lastnica hiše št. 2, a k stavbnemu ogledu na licu mesta je bil komaj 24 ur pred razpravo povabljen le njen mož, ki pa je še le naslednjega dne pri ogledu zvedel za predmet komisijске razprave; tožiteljica sama pa je zaznala za to razpravo še le po vrnitvi njenega moža od ogleda; po § 91 o. d. z. zakonskemu možu sicer res ni treba izkazati posebnega pooblastila za zastopanje svoje žene, vendar bi moralo biti izkazano, da je tožiteljica zaprosila svojega moža za zastopanje, a tak dokazni zaključek bi bil le potem dovoljen, če bi bilo vabilo k ogledu dostavljeno tožiteljici sami;

2. v razpravni zapisnik ni bil sprejet ugovor tožiteljčinega moža, da ne dovoli povečanje oken na tožiteljčino dvorišče, dasi se da po pričah dokazati uveljavljenje tega ugovora ter se je vpis tega ugovora opustil le radi tega, ker po naziranju občinskega tajnika ugovori glede povečanja oken niso do-

pusni; loženo upravno oblastvo torej ni smelo zavrniti pritožbe iz razloga, da se ne da dokazati, da bi bil E ugovarjal povečanju oken.

Pri presoji tožnih točk je upravno sodišče nastopno preudarjalo:

1. Nesporno je, da je k stavbnemu ogledu vabljeni E, zakonski mož tožiteljice A. Po § 91 občega državlanskega zakonika sme mož zastopati svojo zakonsko ženo v vseh primerih, s § 1034. o. d. z. daje zakon zakonskemu možu oblast, da zastopa ženo, a po § 1238 o. d. z. velja pravna domneva, da je dotlej, dokler žena ni ugovarjala, poverila možu kot svojemu zakonitemu zastopniku upravo svoje proste imovine. Le za one pravne posle, za katere § 1008 o. d. z. zahteva v slučajih posloводства posebno pooblastilo, ne bi smel mož brez pooblastitve zastopati svojo zakonsko ženo. E je bil torej vsekakor upravičen sprejeti za svojo ženo, ki je lastnica hiše št. 2 v D. vabilo h komisijski razpravi o prošnji C glede stavbne dovolitve za adaptacijo hiše št. 4. Istotako je bil upravičen zastopati svojo ženo pri komisijski razpravi sami in uveljavljati pomisleke proti načinu nameravane adaptacije. V tem oziru je torej prva tožna točka neosnovana. V kolikor pa tožiteljica v tej točki tudi poudarja, da je njen mož bil komaj 24 ur pred komisijsko razpravo povabljen k ogledu in da je še le pri ogledu zaznal za predmet te razprave, pa je uveljavljanje tega pomisleka v tožbi na upravno sodišče nedopustno, ker se ti zatrjevani nedostaki kljub možnosti niso grajali že v rednem pritožnem postopku. Nedostakov, ki so se grajali še le v tožbi na upravno sodišče, drugostopno upravno oblastvo — in le to je loženo — pač ni moglo, odnosno moralo upoštevati in osporava rešitev toženega upravnega oblastva torej tudi ni mogla glede teh zatrjevanih hib kršiti pravic tožiteljice, saj v svoji pritožbi na sresko načelstvo ni uveljavila dotičnih pomislekov in zбоg tega tudi v tožbi na upravno sodišče v tem oziru ne more grajali drugostopne rešitve. Vrh tega pa § 9 stavbnega reda za Kranjsko leta 1875 in § 74 zakona o občem upravnem postopku ne izključujeta rok 24 ur od dostave poziva do razprave, tudi je E lasnoročno podpisal razglas, s katerim se je javno objavil ogled na licu mesta glede adaptacije C-jeve hiše, in je torej vsekakor že ob priliki obvestitve o ogledu zaznal za predmet komisijske razprave.

2. Tožiteljica v tožbi kakor že preje v pritožbi trdi, da je njen mož pri komisijski razpravi izrečno povdarjal, da ne dovoli povečanje oken na tožiteljično dvorišče. V pritožbi je tudi še omenila, da bi to pomenilo razširjenje dosedanjih služnostnih pravic. Dasi ta ugovor dejanski ni sprejet v zapisnik, pa je E zapisnik podpisal vendar brez opazke. Po § 39. zakona o občem upravnem postopku pa mora oni, ki trdi, da je kakšna izjava vpisana v zapisniku nepopolna ali netočno, tak pomislek pač nemudoma uveljavljati, ker je pomislek zaznamovati v zapisniku z navedenimi razlogi vred. Tudi je po § 40. tega zakona zapisnik o usni razpravi popoln dokaz o vsebini izjav, kolikor je predpisano sestavljen in kolikor se izrečno ni ugovarjalo sestavi zapisnika. Še le v pritožbi na sresko načelstvo je A uveljavila nepopolnost vpisa izjave njenega moža, ni pa plovlo je A uveljavila nepopolnost vpisa izjave svojega moža, dasi je po poslednjem stavku § 40 dopuščen tudi nasprotni dokaz o popolnosti razpravnega zapisnika. Stavbno oblastvo II. stopnje je torej povsem upravičeno zavrnilo ono pritožno točko, v kateri zatrjuje, da se ni zabeležil ugovor njenega moža proti povečavi oken. Druga tožna točka je torej tudi neosnovana. Vrh tega pa je mestna občina D vprašanje glede povečanja oken navzlic temu, da razpravni zapisnik nima nobenih izjav o tem, v svojem odloku od 26. 11. 1931 vzela v prelres in pod točko 6. izrečno povdarjala, da proti povečanju oken raz stavbno stališče ni zadržka, a da se, v kolikor bi morda nastal privalnopravno spor, le ta zavrača na pol civilne pravde. Torej tudi potem, če bi se bil dejanski uveljavil ugovor proti povečavi oken iz privalnopravnih razlogov, bi opustitev zabeležbe predmetnega ugovora v razpravnem zapisniku ne mogla biti bislven nedostatek v upravnem postopku glede zaprosene adaptacije C-jeve hiše. V kolikor bi pa opustitev pravočasnega ugovora proti gradnji ulegnila vplivati na morebitni civilnopravni spor glede služnostnih pravic, nanašajočih se na okna v C-jevi hiši, pa bode mogla tožiteljica v dotičnem postopku pred civilnim sodiščem dokazati nepravilnost zapisnika o komisijski razpravi, v kolikor bi bil E dejanski ugovarjal povečavi oken in bi se taka izjava ne vpisala v razpravni zapisnik.

Iz razlogov, navedenih pod 1. in 2. je torej moralo upravno sodišče ložbo zavrniti radi neosnovanosti.